

Elskar starvið sum skrellimaður:

Føroyingar síggja menniskjað aftan fyri starvið

- UM VIT SKRELLIMENN ERU VEKK Í EINA VIKU, SO FINNA ØLL ÚTAV TÍ, TÍ SO FLÝTUR SKRELLIÐ ALLASTAÐNI, SIGUR FUGLFIRÐINGURIN, JÓHAN ELIASEN, SUM Í FLEIRI ÁR HEVUR ARBEITT SUM RUSKINNSAVNARI HJÁ IRF. HANN FEGNAST UM, AT FØROYINGAR HAVA SO STÓRA VIRÐING FYRI RUSKINNSAVNARUM

Pætur Hjalmar Evensson

- Eg haldi, at hetta er eitt starv, sum eg altíð tími. Eg havi ongantíð havt nakað annað starv, har eg havi tímað so væl til arbeiðis hvønn dag.

Hetta sigur 32 ára gamli Jóhan Eliassen úr Fuglafirði, sum hevur arbeitt sum ruskinnsavnari hjá IRF síðan 2008. Fyrstu fimm árinu arbeiddi hann fast, og síðan 2013 hevur hann verið avloysari.

Hann lesur í dag námsfrøði á Fróðskaparsetrinum og arbeiðir sum ruskinnsavnari, tá tað liggur fyri hjá honum.

Orðið ruskinnsavnari er kynsneutralt, og verður brúkt av bæði IRF og Tórshavnar kommunu, men um mann spyr Jóhan Eliassen, so er hann ikki innsavnari, men skrellimaður.

- Eg kalli meg bara skrellimann, tað havi eg altíð gjørt. Eg havi ikki tørv á at kalla meg fyri nakað finari enn tað, sigur hann.

Eitt lokkandi starv

Ein full arbeiðsvika hjá føroyskum ruskinnsavnarum er mánadag til hósadag. Innsavnarar arbeiða upp á akkord og fáa 10 tímar fyri ein dag. Høvuðsorsøkin til stuttu arbeiðsvikuna er, at starvið sum innsavnari er eitt lutfalsliga tungt arbeiði. Hesar treytirnar vóru lokkandi fyri Jóhan Eliassen, og tí valdi hann av fyrstantíð at søkja starvið sum ruskinnsavnari hjá IRF.

- Tað er sjáldan, at dagarnir blíva so langir, at mann arbeiðir allar 10 tímarnar.

Summir dagar kunnu koma heilt niður í 4 tímar, um mann er effektivur. Skjótari vit renna, skjótari fáa vit frí, tí mann ger bara tað, sum skal gerast. Tað er tiltrekkjandi við starvinum, at tess harðari mann arbeiðir, tess meira frítíð fær mann, sigur Jóhan Eliassen.

Fysiskt krevjandi

Tað taldi eisini upp hjá Jóhan Eliassen, at arbeiðið er fysiskt krevjandi, og at hann fekk høvið at arbeiða uttandura. Men tá hann søkti um starvið, hevði hann ikki væntað, at tað fór at blíva so fysiskt krevjandi.

- Eg var í rættiliga ringum formi, tá eg byrjaði. Tær fyrstu tvær vikurnar vóru ekstremt strævnar. Eg næstan bara arbeiddi og svav, og eg haldi, eg tapti meg 10 kilo fyrsta mánaðin, fortelur hann.

Men hann gav ikki upp, og aftan á nakrar vikur við treiskni og viljastyrka bleiv hann vanur við hetta.

- Tá tvær vikur vóru farnar, umhugsaði eg at ringja til stjóran og siga, at eg ikki orkaði hetta meir. Eg var eymur allastaðni og fann útav, at eg hevði musklar, sum eg ikki ordiliga visti av, at eg hevði áðrenn. Men aftaná hesar tvær vikurnar kom eg í form og byrjaði at dáma arbeiðið. Eg kom inn í rutinuna og lærði, hvat eg skuldi gera, og tí brúkti eg heldur ikki so nógvá mentala orku uppá tað longur, fortelur Jóhan Eliassen, sum vísir á, at tað hóast starvið er sunt, kann tað vera slítandi fyri kroppin í longdini.

Sosialt og stuttligt í bilinum

Sum ruskinnsavnari hevur mann vanligvis tveir starvsfelagar, tí triggir manns eru í hvørjum bili. Samstarvið teirra millum hevur nógv at siga fyri heildarupplivisið av starvinum.

- Mann er øgiliga tengdur at hvørjum øðum og hevur nógvá ávirkan á hvønn annan. Tað er ein ávís nøgd av ruski, vit skulu taka hvønn dag. Um ein ikki ger sítt arbeiði, so mugu hinir gera tað eyka, vísir Jóhan Eliassen á.

Samstundis sum samstarvið skal vera

- Tá tað eru so nógv, sum halda vit eru undirmettir, so eru vit onkursvegna ikki undirmettir; tvørturímóti, sigur Jóhan Eliassen